

27.3.2014 www.dnevnik.si

Stran/Termin:

Naslov: Verjamem v ljubezen, čeprav je ne razumem

Naklada:

Avtor: Ana Schnabl

Površina/Trajanje: 1.858,50

Rubrika/Oddaja:

Žanr: SPLETNI ČLANEK

Gesla: PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ, MARINKA POŠTRAK, TEDEN SLOVENSKE

<http://www.dnevnik.si/kultura/verjamem-v-ljubezen-ceprav-je-ne-razumem>

Dnevnik | Objektiv | Nedeljski | Hopla | Razvedrilo | Portali | Gazeta | Moje Zdravje | Knjiga | Športni dogodki | Trgovina | Igre |

DNEVNIK   MojDnevnik registracija

Verjamem v ljubezen, čeprav je ne razumem

Vir / Avtor: **Ana Schnabl**

27. marec 2014 (nazadnje spremenjeno: 0:01 27. marec 2014)

Oznake: [Jernej Lorenci](#), [gledališki režiser](#), [gledališče](#)

Predvideno prizorišče najinega pogovora se spremeni tik pred zdajci. »Dobiva se v baru Pri sebi zraven Vesolja,« me pokliče gledališki režiser Jernej Lorenci. Jasno, si mislim, vedno se je treba najprej dobiti pri sebi. Verjetno je to, da ne odstopa od sebe, jedro Lorencijeve karizme – kar pa ne pomeni, da se ne presega. Če se ne bi, ne bi navduševal občinstva in prepričeval neprepričanih ter prejemal številnih nagrad in priznanj (nazadnje ga je »presenetila« nagrada Prešernovega sklada), za katere pravi, da ga razveseljujejo in bremenijo hkrati.

»Tista idealna, radikalna ljubezen je mogoče res izginila, umrla, ampak to še vedno ne pomeni, da je ni,« pred nocojšnjo premiero predstave [Mrtvec pride po ljubico](#) razmišlja režiser Jernej Lorenci. (Foto: Tomaž Skale)

Nocoj bo v [Prešernovem gledališču Kranj](#) premiera njegove nove predstave [Mrtvec pride po ljubico](#), ki je nastala po dramski predlogi Svetlane Makarovič. Uprizoritev, ki bo odprla festival [Teden slovenske drame](#), po Lorencijevih besedah ni nastajala zlahka, je pa končni rezultat »toliko bolj dragocen«. Igra prinaša star motiv, znan že iz istoimenske ljudske pesmi in Prešernove predelave Burgerjeve *Lenore*, serviran na sodobnemu človeku bližji način – namreč skozi shizofrenijo, izbris in ljubezen kot kupčijo.

Za začetek, v kolikšni meri je bila Svetlana Makarovič kot avtorica predloge prisotna pri razvijanju predstave?

Fizično ni bila prisotna, simbolno pa vsekakor. Kajti vedno je nekako drugače, kadar gre za postavitev drame živega, aktualnega avtorja. Na neki način sem jo moral izbrisati iz misli, vsaj tisti del, ki me je malce onemogočal ali zaviral.

Zakaj pa ste se odločili za to besedilo? Trenutno se v Sloveniji pogosteje postavljajo predstave, ki na neki način prevprašujejo, recimo temu, državljske vrednote...

Besedilo mi je v postavitve predlagala vodja umetniškega oddelka in dramaturginja Marinka

Zadnje objavljeno | Najbolj brano

27 marec 2014 ob 0:05

[Vsi govorijo o korupciji, a o imenih vsi molčijo](#)

27 marec 2014 ob 0:05

[Tolažili so se, da hiša ni pogoj za srečo](#)

27 marec 2014 ob 0:05

[Umetna oploditev: Več možnosti izbire, več etičnih dilem](#)

27 marec 2014 ob 0:05

[Anketa o uniformah: Sramotno za ministra, žaljivo za stroko](#)

27 marec 2014 ob 0:04

[Kupili bi letališče, ki ga niti videli niso](#)

Poštrak, zanj pa sem se naposled odločil, ker me je nagovorilo. Zdi se mi, da avtorica v tej drami združuje na videz izključujoče se elemente – zdi se, kot da gre za poetično, arhaično, mestoma celo anahrono besedilo, ki lahko vsaj na prvi pogled deluje precej preživeto, ampak ona ga povzdigne v nekaj zelo vitalnega. Je pa besedilo obenem seveda tudi družbenokritično, deloma, v nekem smislu, celo politično.

Ta drama lahko namiguje tudi na to, da prave ljubezni ni oziroma da je ljubezen kupčija. Po drugi strani je Brecht nekje dejal, da ljubezen, tako kot vojna, vedno najde pot.

Ne vem, če prav dobro razumem ljubezen. Včasih jo živim, včasih celo intenzivno. Najbolj intenzivno jo živim v gledališču. Kljub vsemu, kar nas nemara prepričuje o nasprotnem, pa verjamem, da ljubezen obstaja. Tista idealna, radikalna ljubezen je mogoče res izginila, umrla, ampak to še vedno ne pomeni, da je ni, pa čeprav se ta raven vedno bolj prepleta s surovim in vsakdanjim.

V enem izmed intervjujev ste priznali, da ženskih likov včasih ne razumete najbolje. V tej predstavi ste imeli opraviti vsaj z dvema pomembnima ženskima likoma, dvema Mickama...

Zdi se mi super, da je Svetlana Makarovič protagonistko Micko razdelila na dve Micki, nekako na dva pola, ki pa nista absolutna. Ne gre za črno in belo, za srčnico in pametnico, vse skupaj je mnogo bolj kompleksno. Vsaka od obeh polovic se kdaj znajde na drugem bregu ali pa dvomi o lastni poziciji, tako da imam občutek, da me je Svetlana celo nekako iniciirala v malce višjo stopnjo razumevanja. Ne žensk, ampak dramskih likov.

Avtorica je Mickino stisko rešila s shizofrenijo, z razpustitvijo kontrole nad lastno osebnostjo. Ali vi verjamete, da smo gospodarji svojih življenj?

Nikakor. Narejeni smo tako, da verjamemo, da imamo oblast nad lastnim življenjem; in ko jo izgubimo, pademo v depresijo, nevroze ter druga mentalna in emotivna obolenja. Zato bi bilo bolje izhajati iz prepričanja, da smo se na svetu znašal po čistem naključju brez kakršnega koli cilja, smisla ali namena. Daleč od tega sem, da bi bil gospodar.

Vam je kateri od likov v tej drami bližje? Bi lahko, na primer, za režiserje dejali, da so kot Tadej spovedovalci grehov – tako svojih grehov kot grehov igralcev in družbenih grehov?

To ste dobro povedali, res je. Tadej je sploh poseben lik, po eni strani je klovn, hkrati pa ima neko presežno znanje, celo vedenje. To vedenje pa lahko ima samo zato, ker je pavliha, ker zganja teater. Pri njem gre znova za neko dvojnost, kakor tudi ta celotna drama sestoji iz dvojnosti.

Se tudi vi v gledališče investirate tako intenzivno, da vas pobira?

Da, tudi.

Na kakšen način?

Na način, da ostane samo še teater, vse drugo pa postane popolnoma irelevantno, skupaj z mojima otrokoma in ženo in vsem preostalim. Vse izgine.

Kaj pa bi bilo za vas največje priznanje – če odmisli nagraje in razne formalnosti?

Predvsem to, da lahko delam. Da lahko delam to, kar si želim in moram. In da to lahko počnem z ljudmi, s katerimi si želim, kajti v gledališču je ogromno velikih ljudi. Seveda pa mi veliko pomeni tudi, da se na predstavi nekaj zgodi tudi gledalcem, da lahko odnesejo nekaj s seboj domov. In še vedno verjamem, da se to zgodi. Lani so imela slovenska gledališča milijon obiskovalcev in težko verjamem, da gre samo za statusno ali družbeno normo. Obstaja potreba po vrsti igre, ki je gledališče.

Naročite si jutranje novice v svoj elektronski nabiralnik!

Registriranim uporabnikom vsako jutro dostavimo izbor člankov iz rubrik, ki si jih po lastni želji izberete v svojem uporabniškem računu.

Registrirajte se, da izkoristite to in druge uporabniške ugodnosti.

Ste že registrirani? [Prijavite se in izberite zelene rubrike.](#)